

Dopisi.

Pravila tega društva je vis. namestništvo v Gradcu potrdilo in tako je to društvo imelo aprila svoj prvi ustanovni shod. Bil je mnogobrojno obiskovan, pač lepo znamenje, da ve naš slovenski kmet že tudi dobro sadjerejo ceniti. Gosp. prvosednik, Toma Grah, pozdravi navzoče s prijazno besedo, v kateri povdarja imenitnost sadnega drevja pri kmetiji. Da pa se sadjereja pri nas še ni dosti visoko popela, temu je uzrok 1. malomarnost, 2. nevednost in 3. dragota mladega drevja.

Kar zadeva prvo točko — malomarnost ali popustljivost do sadjereje, bodo žali Bog, primorala kmeta slaba vinska leta in pa vse uničujoča trsna uš; ona bode gotovo, kakor se vidi, v kratkih letih vinograde ukončala. Da nam torej ne bode hladnega požirka pri težavnem delu pomanjkovalo, treba je za časa gledati, s katero pijačo da bomo vino nadomestili, v tem pa nam ni dosti premissljevati — to je sadno.

Kar se tiče 1. in 2. točke, ustanovilo se je ravno iz tega uzroka to društvo, da obojim neprilikam v okom pridemo.

Društva imajo velik pomen, kajti česar ne zamore posamezen, to storijo lahko s skupnimi močmi vsi, z malim trudom in denarjem — eden pomaga drugemu. Srčno vam toraj slov. kmetje naj bode priporočano društvo, ki je zgola v vaš prid, v boljše bodočnost kmetijstva.

Prvosednik potem prebere potrjena pravila, katera so navzoči z radostjo zaslišali.

Še tisti dan je pristopilo 29 pravih udov, kateri so si naročili 3000 dvoletnih divjakov po 1 $\frac{1}{2}$ kr.

Društvo je izbralo izmed svoje srede predstojnikom g. T. Graha, blagajnikom g. Jak. Žveglar ja in odbornikom g. Franca Dobovišek-a.

Koncem aprila so se društveniki zopet zbrali, ko so se jim divjaki razdelili. Pri ti priložnosti razlaga g. predstojnik, kako se imajo divjaki pripraviti in saditi, da gotovo in naglo rastejo. Kedar Vam bodem poročal o vspehu tega novega društva, se nadjam, da bodem našel pripravljene kmete, kateri bodo naše delovanje s pazljivostjo zasledovali, kajti sedanji časi so za našega ubogega kmeta tako resni, da mu ne sme tudi trohica tega v izgubo iti, kar bi mu bilo v korist. Ako se bodo kmetje tudi drugod za sadjerejo tako zanimali, kakor pri nas, hočem pa pravila tega sadnega društva v Vašem cenj. listu v ponatis podati.

T. Grah.

Sejmovi. Dne 22. novembra v Arvežu, pri sv. Barbari v Halozah, v Podčetrtku in pri sv. Marjeti na Dravskem polju. Dne 22. nov. v Ernožu. Dne 25. novembra na Ptuju, v Ločah in na Dobju.

S Ptuja. („Pevsko društvo.“) Naše „pevsko društvo“ zgubilo je iz društvenega odbora jako delavnega in požrtvovalnega gosp. dr. Franja Grossa, e. kr. sodnijskega pristava, ki se je preselil v Ljubljano. Na njegovo mesto je prišel v odbor čast. g. o. Bonaventura Čiček, prokurator in kaplan pri tukajšnjih oo. minoritih. V zadnji seji je sklenil odbor poslati gosp. dr. Grossu pismeno zahvalo za dose-danji trud. Za društvenega kapelnika sprejel se je g. Ant. Jirka, učitelj glasbe in petja tukajšnje čitalnice, ki je izučen v konzervatoriju v Pragi. Kot pesni za tretji veliki pevski zbor v prihodnjem letu so se za prvo določile te-le pesni: 1. „Na Preširnovem domu“, veliki možki zbor s čveterospevi od g. dr. B. Ipaveca, — 2. „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor od g. Ant. Nedvéda, — 3. „Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesni“, mešan zbor s samospevi za tenor, bariton in bas in s spremljevanjem orkestra od g. Ant. Foersterja. — Druge pesni se določijo v prihodnji seji. Te se bodo dale sedaj v tisk in pričakovati je, da se v sredi prihodnjega meseca razpošljejo. Društveni odbor prosi, naj se doneski redno vplačujejo. Udje, ki so s plačilom zaostali, se pa opominjajo na dano besedo. Odbor.

IZ Ormoža. (Spletkarije.) Naši posilnemci so se začeli nekako gibati. Meseca sept. t. l. priredili so najprvle tako zvano „šolsko veselico“. Za to veselico so tudi povabila razpošiljali. Pa nikar ne mislite, da so k tej veselici Ormoške Slovence povabili. Najodličnejši Slovenci, med njimi tudi udje okrajnega šolskega sveta, niso dobili nikakih povabil. Tudi se niso — z malo izjemo — pri njih doneski in darila za to veselico pobirali. Ali je tako ravnanje postavno in dovoljeno, se bo še pri kompetentnih oblastvih pitalo. O tej veselici nečem veliko govoriti, ampak povem samo to, da se je šolska mladina še le pozno na večer spremljana z godbo in najhujšimi posilinemci domu vrnila. Med potom in skoz celo mesto so pa imeli nemški agitatorji „komando“ in mladina je morala vedno upiti in „hoch“ klicati. Upitja ni bilo ne konca ne kraja, dokler niso celega mesta prehodili. In tako se je nedolžna slovenska mladina kvarila. — Pri tej veselici se je pa tudi „frauenortsgruppe“ nemškega šulvereina izcimila. V svoji navdušenosti so namreč naše velikonemke iztuhtale, da brez nemškega šulvereina več ne gre. Pa kako bi to napravile, da bi jih s prvega ne zasledili? Pobirale so najpoprej podpise pri gospéh in dekletih in sicer za ta namen, da bi se v Ormožu otročji vrt ustanovil in da bi one istega podpirale. Pri tem pa marsikdo ni nič slabega mislil in tako so tudi nekatere Slo-

venke ujeli. In glejte, iz te reči se je potem „frauenortsgruppe“ nemškega šulvereina prikazala. — Naše velikonemke so namreč rekly: Za otročji vrt potrebujemo denarja in zopet denarja. Vsled tega potrebujemo še kake druge podpore — to je od nemškega šulvereina; da pa isto dobimo, je treba „frauenortsgruppe“ ustanoviti. — In tako je potem neka gospa, katera je po svojih psicah že dobro znana, v to svrhu zborovanje sklicala. Akoravno so se neke tri koprive, katerih niti Nemci, še manj pa Slovenci marajo, jako trudile, da bi se to zborovanje sijajno obneslo, so naše velikonemke hudo pogorele. Tega zborovanja se neki ni toliko društvenikov udeležilo, da bi se postavno sklepati zamoglo. In tako je našo „franenortsgruppe“ baje že Drava poplavila.

Z Remšnika. (Blagoslovljenje šole in družba sv. Cirila in Metoda.) Dne 13. in 14. listopada so možnarji okolici naznanjali posebno svečanost. Bilo je namreč 14. dne blagoslovljenje šole. Vdeležili so se svečanosti blag. g. Iv. Hribar iz Ljubljane, ud družbe sv. Cirila in Metoda, g. Konrad Mejovšek, učiteljski vodja iz Marenberga, g. Jože Smole, nadučitelj v Remšniku, gospodičina Berta Hödl, učiteljica in velc. g. Fr. Kitak, provizor na Kapli. Pred sv. opravilom bilo je blagoslovljenje, potem primerna pridiga, za odgojo otrok sv. meša in po sv. opravilu se je šolska mladina z godbo podala v šolo, kjer so bili nagovori. Prvi stopi na oder domači župnik, predstavi g. Hribar-ja, uda družbe sv. Cirila in Metoda in med nagovorom prebere cenjeni list iz Ljubljane. Glasi se tako-le:

Velečastiti g. župnik! Visokocenjeni rodoljub!

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda je z veseljem izvedelo o Vašem rodoljubnem postopanju posebno gledé razširjene šole na Remšniku. Tu je res treba prihiteti na pomoč slovenskemu kmetu, na katerega povsod prežé nasprotniki. Odbor za tekoča opravila je uvažujoč Vašo prošnjo enoglasno sklenil: 1. Vaši občini se brezobrestno in brez odpovedi posodi 1000 fl., dokler je na isti šoli učni jezik slovenski. 2. Odprtje šole se vsled lastne inicijative vdeleži g. Ivan Hribar, ud vodstva. Ta gospod Vam bo tudi dalnje poduke dal ter prinesel tudi načrt dolžnega pisma, oziroma amortizacije. Želja vodstva je tudi tistim občinam slovenskim, ki so že padle v oblast nemškega šulvereina, prilično, kolikor bodo naše denarne moči pripuščale, pomagati; naj se nam le v tem obziru primerno svetuje. Z domoljubnim pozdravom! Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. V Ljubljani 11. nov. 1886. Tom. Zupan, prvomestnik. Anton Žlogar, zapisnikar. Živahni živio-klici so na to sledili in se za to tudi tukaj družbi sv. Cirila in Metoda pristrčno zahvaljujemo.

(Konec prih.)

Od sv. Janža na Dravskem polju. (Povolitvi.) Dolgo je pokrivala tema prekrasno našo Dravsko dolino, zato se še do sedaj nikdo ni hotel, ali ni mogel izpredramiti, da bi vrnil kakšnji dopis od naše okolice. Vedno smo upali, da bode kedaj bolje, zavest nam je torej ukazovala, naj molčimo po prigovoru: V potrpljenju rožice cvetijo. Nismo se motili, prekrasno je razcvetel prapor slovanski v izidu volitve tukajšnje občine dne 20. oktobra za vselej in v veliko veselje narodnjakom, posebno še mladini, ktera se vsa narodno izgojuje. Počastil je s svojo navzočnostjo kmečko volišče tudi blagi naš g. baron Dunaj. Po postavi ima tukajšnja občina voliti tri volilce, in bili so ti-le: gosp. France Lešnik, č. g. župnik Janez Nep. Simončič in g. Jaka Golob. Le-ta je vedni boritelj in vodja tukajšnje narodne stranke. Volili so seveda dne 28. oktobra na Ptujtu vsi narodno in veseli nas, da je g. Fr. Lešnik postal „list naše gore“.

J. Š. — Štaški.

Iz Loke blizu Zidanega mosta. (Ogenj, požarna straža, zažigalec.) Velik strah smo imeli prebivalci loški dne 31. okt., to je v nedeljo. Zvečer ob 1/2 9. uri jelo je goreti na kraju vasi, pri J. Breznikarju. Gorelo je veliko poslopje, ki obsega: en živinski, tri svinjske hleve, klet, žitnico, pod, škedenj in listnjak. Mnogo je bilo slame in krme v škednju, v listnjaku mnogo poljskega orodja in desek, streha pa je bila tudi s slamo krita. Rešila se je živina razun ene svinje, koja je čisto zgorela. Druzega se pa ni moglo nič rešiti, ker je ogenj prehudo razsajal. Požarna straža je bila navzoča s svojim orodjem, ter si je dosti truda prizadajala, da zabrani razširjanje ognja, ker je bilo v bližini več slamnatih streh. Največ truda pa sta imela plezalni vodja g. Ivan Jakša in plezalec F. Matek. Bodi jima toraj hvala! Lovra Ivnika, ki ga imajo sploh na sumu za zažigaleca, je žandarska patrolja prijela in odgnala. Škoda se računi na 800 fl. Poškodoval se razen gospodarja J. Breznikarja ni močno nobeden, on pa je strašno po glavi in rokah opečen, vsul se je na-nj del goreče strehe, zadušilo bi ga bilo, da bi ga ne bil nekdo rešil iz ognja.

Iz Luč v zgornji Savinjski dolini. (Revica.) Štiri dni in noči brez jedi, pijače, na prostem, v mrazu je dostala 14 let stara Franca Pečovnik. Dne 25. oktobra t. l. v jutru je odšla v hosto, slaba na pameti ter se je v meglenu vremenu zablodila daleč v goščavo. Ko jo starši izgrešé, iščejo jo vse dni skrbno sem in tje, a ni bilo duha ni sluha o njej. Dne 29. oktobra ste jo dve ženski po opravkih našli v goščavi vso razdrapano, boso in na pol nago. Še je živa ter za drugo dobro ohranjena, le noge so ji od mraza otekle tako, da ji ni moč hoditi.